

Sygn. akt *X GC 93/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Małgorzata Korfanty</i>
Protokolant:	<i>Sonia Wiktor</i>

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2014 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa: **A. J.**

przeciwko: ***Hucie (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D.***

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Huty (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. na rzecz powódki A. J. kwotę 86.708,85 (osiemdziesiąt sześć tysięcy siedemset osiem 85/100) zł wraz z ustawowymi odsetkami dla kwot:

- 4.028,25 (cztery tysiące dwadzieścia osiem 25/100) zł od dnia 6 lutego 2012 r.;

- 15.350,40 (piętnaście tysięcy trzysta pięćdziesiąt 40/100) zł od dnia 6 czerwca 2012r.;

- 23.025,60 (dwadzieścia trzy tysiące dwadzieścia pięć 60/100) zł od dnia 7 sierpnia 2012r.;

- 23.025,60 (dwadzieścia trzy tysiące dwadzieścia pięć 60/100) zł od dnia 8 sierpnia 2012r.;

- 10.639,50 (dziesięć tysięcy sześćset trzydzieści dziewięć 50/100) zł od dnia 19 sierpnia 2012 r.;

- 10.639,50 (dziesięć tysięcy sześćset trzydzieści dziewięć 50/100) zł od dnia 28 sierpnia 2012 r.;

oraz kwotę 7.952,00 (siedem tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt dwa 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. umarza postępowanie w pozostałym zakresie.

SSO Małgorzata Korfanty

Sygn. akt X GC 93/14

UZASADNIENIE

Powódka A. J. wniosła o zasądzenie od pozwanej Huty (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. kwoty

86.709 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwana nabyła od powódki nakrętkę dolnej tulei adaptacyjnej o nr (...), osiem listew prowadzących o nr (...) oraz dwie listwy o nr (...). Pozwana nie uiściła należności z tytułu zakupionych towarów.

W dniu 21 stycznia 2014r. wydano w sprawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana w sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty wniosła o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że roszczenie jest bezzasadne, bowiem powódka nie wykazała istnienia dochodzonego roszczenia, a także nie wykazała, by przedstawione faktury zostały doręczone pozwanej. Podniosła także zarzut przedawnienia jednej z należności głównej, a to roszczenia w kwocie 4.028,25 zł wraz z odsetkami, wywodzonymi przez powódkę na podstawie faktury VAT nr (...) z dnia 7 grudnia 2011r. Ponadto, pozwana podniosła, iż powódka nieprawidłowo obliczyła odsetki od roszczenia dochodzonego na podstawie faktury VAT nr (...) z dnia 6 czerwca 2012r.

Powódka w odpowiedzi na sprzeciw podniosła, iż pozwana dotychczas nie kwestionowała wykonania przez powódkę zobowiązania wzajemnego, a nastąpiło to dopiero na etapie postępowania sądowego. Wskazała, iż pozwana nie kwestionowała zarówno faktu doręczenia towarów, ich jakości, ilości, jak również nie reklamowała go oraz nie zwróciła otrzymanego towaru i faktur VAT. Ponadto, powódka do odpowiedzi na sprzeciw załączyła dowody nadań spornych faktur na rzecz pozwanej.

Odnośnie zaś do podniesionego zarzutu przedawnienia powódka wskazała, że termin wymagalności faktury VAT nr (...) płynie od dnia 7 lutego 2012 r., nie zaś 7 grudnia 2011 r., a to z uwagi na zakreślenie 60-dniowego terminu do zapłaty. Zatem wobec wniesienia pozwu dnia 16 stycznia 2014 r. roszczenie powódki nie uległo przedawnieniu.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Pozwana Huty (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w D. nabyła od powódki A. J. nakrętkę (...) dolnej tulei adaptacyjnej, osiem listew prowadzących (...) oraz dwie listwy (...).

Z tytułu sprzedanych towarów powódka wystawiła pozwanej faktury VAT o nr (...) na łączną kwotę 86.708,85 zł z terminami zapłaty przypadającymi odpowiednio na dzień 5 lutego 2012 r., 5 czerwca 2012 r., 5 sierpnia 2012 r., 7 sierpnia 2012 r., 18 sierpnia 2012 r. oraz 25 sierpnia 2012 r.

(dowód: faktury VAT k. 6-11, potwierdzenia nadań k. 46-51)

Pismem z dnia 24 stycznia 2013 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 12)

Powyższe ustalenia faktyczne poczyniono na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów, których wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd pominął wniosek dowodowy powódki o zobowiązanie pozwanej do przedłożenia deklaracji VAT uznając, że ciężar dowodowy wykazania kwestii zaksięgowania, czy też niezaksięgowania spornych faktur VAT spoczywał na pozwanej, albowiem to pozwana podnosiła, iż spornych faktur nie otrzymała.

Sąd zważył, co następuje:

Powódka wywodziła swoje roszczenie z umowy sprzedaży.

Zgodnie z art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę

Stosownie do zasady wynikającej z art. 6 kc obowiązek udowodnienia zawarcia umowy i jej wykonania spoczywał na powódce. Zgodnie bowiem

z regułą zawartą w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa zatem reguły dowodzenia, to jest przedmiot dowodzenia oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zasada ta ze swej istoty została powtórzona w art. 232 zdanie 1 k.p.c. Przepisy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. wskazują także, iż to na stronach ciąży obowiązek wykazania swoich twierdzeń. Rola Sądu zaś w zakresie dowodzenia sprowadza się jedynie do oceny złożonego przez strony materiału dowodowego, o ile jest on dopuszczalny i zawnioskowany w należyтым terminie, nie zaś do wyjaśniania czegokolwiek z urzędu, zarządzania w tym zakresie dochodzeń, czy też sugerowania stronom odpowiednich działań.

Na powyższą okoliczność powódka przedstawiła dokumenty w postaci faktur VAT.

Pozwana podniosła, że powódka nie wykazała istnienia dochodzonego roszczenia, a w szczególności nie wykazała, by przedstawione faktury zostały jej doręczone.

Odnosnie do powyższego Sąd zważył, że faktury stanowią dokument prywatny będący zgodnie z art. 245 kpc dowodem tego, że osoba która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Sąd miał na uwadze, iż sama faktura VAT, nie zawierająca podpisu nabywcy pomimo jej ważności nie stanowi dowodu zawarcia i wykonania umowy. Faktura VAT traktowana jest jako jeden z powszechnie obowiązujących dokumentów rozliczeniowych. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne tak co do zasady, jak i wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności finansowych mających na celu spełnienie świadczenia.

W niniejszej sprawie istotnym jest, iż powódka wykazała, że przesłała sporne faktury pozwanej.

Pozwana tymczasem nie zwróciła powódce tychże faktur VAT oraz nie kwestionowała ich treści. Podkreślenia wymaga zaś, że sporne faktury VAT były doręczane pozwanej pod koniec 2011 r. oraz w 2012 r. Pozwana zaś do chwili obecnej zachowywała się biernie nie zgłaszając żadnych roszczeń oraz zastrzeżeń wobec powódki.

Co więcej, pozwana w żaden sposób nie odniosła się do twierdzeń powódki, podniesionych w toku procesu, iż pozwana nie kwestionowała zarówno faktu doręczenia towarów, ich jakości, ilości, jak również nie reklamowała go oraz nie zwróciła powódce otrzymanego towaru i faktur VAT.

W świetle powyższego Sąd uznał, że powódka wykazała zatem fakt zawarcia i wykonania umowy sprzedaży.

Pozwana zaś w toku procesu nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń ograniczając się jedynie do negowania stanowiska powódki.

Podkreślenia wymaga przy tym, że ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym nie zawsze spoczywa na powodzie. Ten kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. akt IV CSK 299/06, opubl. LEX nr 233051). Samo twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. akt I PKN 660/00, opubl. Wokanda 2002/7-8/44).

Pozwana powyższemu ciężarowi dowodowemu nie sprostała.

Dalej Sąd zważył, że na aprobatę nie zasługiwał również podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia wynikającego z faktury VAT nr (...) z dnia 7 grudnia 2011 r.

Termin przedawnienia roszczenia rozpoczyna się wraz z pierwszym dniem wymagalności tego roszczenia. W niniejszej sprawie termin płatności poszczególnych należności z faktur VAT był odsunięty w czasie o 60 dni. Tak też to miało miejsce w przypadku faktury VAT nr (...) z dnia 7 grudnia 2011 r. Zatem termin przedawnienia dochodzenia roszczenia wynikającego

z tejże faktury rozpoczął bieg wraz z upływem 60 dnia od wystawienia niniejszej faktury, czyli 5 lutego 2012 r. Oznacza to, iż zgodnie z art. 554 k.c. termin przedawnienia tego roszczenia nastąpiłby 5 lutego 2014 r. W obliczu faktu, iż powódka wniosła pozew w dniu 16 stycznia 2014 r. podnoszony przez pozwaną zarzut przedawnienia nie mógł zostać uwzględniony.

Sąd miał natomiast na uwadze, że termin płatności faktur VAT nr (...) oraz nr (...) przypadał na dzień ustawowo wolnym od pracy (niedziela).

W konsekwencji powyższego uznać należało, że termin płatności ww. faktur VAT przypadał odpowiednio na dzień 6 sierpnia 2012 r. oraz 27 sierpnia 2012 r., zaś pierwszym dniem wymagalności tychże roszczeń był odpowiednio 7 sierpnia 2012 r. oraz 28 sierpnia 2012 r.

W świetle powyższego, Sąd po myśli art. 535 kc, zasądził od pozwanej na rzecz powódki łącznie kwotę 86.708,85 zł z tytułu należności wynikających ze spornych faktur VAT.

O odsetkach orzeczono po myśli art. 481 § 1 kc zasądzając je od dnia następnego po upływie terminu płatności wskazanego w fakturach VAT, przy uwzględnieniu, że w stosunku do faktur VAT nr (...) termin płatności przypadał dzień później, aniżeli wskazano w treści tychże faktur, z uwagi na fakt, że był to dzień ustawowo wolny od pracy.

W pozostałym zakresie, w jakim roszczenie odsetkowe nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na błędnie określony w fakturze termin zapłaty, Sąd umorzył postępowanie po myśli art. 355 kpc, o czym orzeczono jak w punkcie drugim sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 98 kpc zasądzając od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.335 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 3.600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, stosownie do § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1349).

SSO Małgorzata Korfanty